

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

De vitioso pudore

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

ἴσθιν ὅτι πάλαι ἔχει καὶ φέγγος ἐν τῇ ψυχῇ μέγα, καὶ χαρὴν ποιεῖ
 σκυόικον αὐτῷ ἑαυτῆς, αἰπλάμβασιορμὴν τὰ γὰρ αἰ τε
 ἰδῆ ἡς, αἰ τε λαοθάνη καὶ πῆς καὶ αἰθρώποις ἀπομῆς. ποιεῖ τὸν
 ὅστιν δρετὴ ἀληθεία, μαθημάτων τε κάλλος γεωμετρικῶν,
 ἀστρολογικῶν, ὧν τῆνι πᾶσι τῶν πλάττει φάλαρα ταῦτα καὶ ὡσεὶ
 δέξαια καὶ θεάματα καὶ εἰσιώδη ὡς βαλεῖν ἄξιον, μηδενὸς
 ὀραίνοντες μηδὲ πωροστέποντες, ὄντως τυφλὸς ἦ καὶ ἀφελῆς
 ὁ πλοῦτος. μόνος γὰρ ὁ πλοῦσιος δειπνῶν μὲν ἴσχυμακὸς ἢ τῆ
 σκυῖθων, ἔτε ἢ ἐν τοῖναις παρέχει ὡς ἄγματα βαπέζας,
 οὔτε τοῖς χρυσοῖς ἐκπῶμασιν, ἀλλὰ χρῆται πῆς πωροστυ-
 χιοῖσι καὶ ἡ γυνὴ ἀχρυσὸς καὶ δπόρφυρος καὶ ἀφελῆς πάρεσιν
 ὅταν ὅσων δειπνῶν, τῆς ἐστὶ πομπῆ καὶ θεάσθιν συλλεκέσθηται,
 καὶ δρᾶμα πλοισιακὸν εἰσάγηται, ἡδὴν δὲ ἐκφερελέσθηται τε
 τείποδᾶς τε τῆνι τε λύχων ἐρῶνται, καὶ ὡσεὶ ὡνται ὡσεὶ ἴσως
 κύλιγας, ἀλλὰ ὡσοῖσι τὸς οἰνοχόας, μετὰ μφεινύοισι πῆς ἴσως,
 πῆς ἴσως, χρυσὸν, δρῶμασιν λιθοκῆληθῶν, ἀπλάς
 πλοῦτεῖν ὁμολογηῖν. ἀλλὰ σωφροσύνης γε, καὶ μόνος
 δειπνῶν, δειπνῶν καὶ δωχίας.

A in animo suum habent propria splendorem, suam lucem magnam: animusq; bonum summum amplectens gaudium sibi contubernale adsciscit: siue videatur virtus, siue sit diis hominibusq; ignota. Talis res est virtus, veritas mathematicarum, pulcritudo rerum geometricarum & astrologicarum. cui indignum est istas diuitiarum phaleras, & bullas ac puellaria spectacula comparari. Quippe hæc si nemo videat, nemo spectet, verè cæcæ fiunt & obscuræ diuitiæ. Nam si solus aut cum familiaribus cenat diues, non ille magnificis mensis aut aureis poculis negotium facessit, sed quibusvis vititur, mulierq; ei sine auro & purpura habitu simplici adest. vbi verò conuiuium, hoc est pompa & spectaculum, paratur, & fabula diuitiarum agitur: ibi demum *Nauius exportant iripodes simul atq; lebetes.* tum lychni curantur, tum occupantur circa calices, mutant pincernas, omnia vestiunt, omne aurum, omne argentum, omnia gemmata promunt, simplices diuitias suas profitentes. At verò temperantia diuiti & animi hilaritate opus est, etiam si solus cœnet.

Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ

Περὶ δυσωπίας.

ΕΝΙΑ Τῶν ἐκ τῆς γῆς φυομένων, αὐτὰ μὲν ὅστιν ἀγρία τῆ φύσει καὶ ἀκαρπια καὶ βλαβεράν τοῖς ἡμέροις σπέρμασι καὶ φυτοῖς τῶν αὐξήσων ἐρῶνται. σημεῖα δὲ αὐτὰ ποιοῦνται χροσας οἱ γαρρῶντες οὐ πονηρὰς ἀλλὰ ἡλιαίας καὶ πόνος. οὕτω δὲ καὶ πᾶσι ψυχῆς ὅστιν οὐ χρῆσά χρῆσῆς δὲ φύσεως οἷον δέσπασμα, καὶ λόγῳ ὡς ἀκαρπῆν ἐργάσμων ἑαυτῷ ὅπτεικῶς διωαμῆς. ἐν τῆς πῆς καὶ τῶν λεγομένων δυσωπίας, σημεῖον μὲν οὐ φαῦλον, αἰτίας δὲ μορφηίας οὐσαν. τὰ γὰρ αὐτὰ τοῖς ἀγαθῶν οἱ ἀγμῶν πολλακῶς ἀμῆρτοῖσι. πῆς ὅτι ὁ λυπεῖσθαι καὶ ἀλγεῖν ἐφ' οἷς ἀμῆρτοῖσι, τούτοις πωροσῆσιν, οὐχ ὡς ἐκείνοις ὁ ἴδεσθαι. ἀγαθῶν μὲν γὰρ ὁ ἀγαθῆς πωροσῆς ὁ ἀγρῶν. διπλάσις ὅ καὶ πωροσῆς ὁ φαινόμενον ἀγρῶν ὁ διδυσωπῆς. ἡσφοβολή γὰρ τῆ ἀγμῶσθαι, ὁ δυσωπῆσθαι. δὲ καὶ οὕτω κέκληται, ἔσθιν ἵνα τῆ πωροσῆσθαι τῆ ψυχῇ σκυ δρεπομῆς καὶ σκυεξαλονοῦντος. ὡς γὰρ τῶν κατῆφεια ὀείζονται λυπεῖσθαι καὶ βλέπειν ποιοῦσθαι, οὕτω τῶν ἀγμῶν μῆς τῆ μὲν ἀπὲρ πῆς τοῖς διομῆοις ἡσφοβῶσθαι, δυσωπίας ὀνόμασθαι. ὅταν ὁ μὲν ῥῆτορ τὸν ἀγμῶν ὅσα ἐφικῆσθαι ἐν τοῖς ὀρμασθαι ἔχειν, ἀλλὰ πόρνας. ὁ δὲ διδυσωπῆς αὐ πάλιν, ἀγρῶν ὁ σῆλυ τῆς ψυχῆς καὶ συφερῶν ἐμφαίνει ἀγρῶν τῆς ὀψως, τῶν ἡσφοβῶν ἀγαθῶν ἡσθαι, ἀγμῶν ἡσφοβῶν ἡσθαι. ὁ μὲν οὖν Κάτων ἔλεγε τῶν νέων μᾶλλον ἀγαθῶν τῶν ἐρυθρῶν ἢ τῶν ὡρεμῶν. ὁρθῶς ἐτίθων καὶ διδάσκων. τῆ ἡσθαι μᾶλλον ἢ τὸν ἔλεγχον δεδίεσθαι, καὶ τῶν ἡσφοβῶν μᾶλλον ἢ τὸν κίνδυνον. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τῶν πωροσῆσθαι τῶν ἡσφοβῶν καὶ ἡσφοβῶν ὁ ἀγρῶν ἀφαρτέον.

P L V T A R C H I

De Vitioso pudore commentariolus.

QVÆDAM eorum quæ è terra enascuntur, cum sint ipsa per se syluestria, sterilia, & incremento suo noceant hortensibus. seminibus atq; stirpibus, agricolæ tamen pro certo indicio soli non mali, sed egregii atq; pinguis, habent. Eodem modo animi etiam quædam sunt affectiones non bonæ, sed quasi germina è bono pullulantia ingenio, & quod cultura se factis exhibiturum sit tractabile. In his etiam vitiosum cenleo pudorem, qui vi signum est non malum, ita causam prauitati præbet. Etenim sæpenumerò in eadem cum impudentibus peccata incidunt verecundi: nisi quòd his sua errata dolorè incutiunt, non, vt illis, voluptatem afferunt. nullo enim obturpitudinem dolore impudens afficitur: in quem facile etiam specie tantum turpitudinis oblata prolabitur is qui ineptè verecundus est. Hoc vitii dysopiam Græci dixerunt, in quo pudoris modus exceditur: quod vultus quodammodo cum anima deiiciatur. Sicut enim Katephian (hoc est mæstitiam) vocat dolorem oculos in terram deiicientem: sic verecundiam, præ qua intueri in alios non audemus, dysopiam dixerunt. Orator quidem impudentem in oculis non koras, (quæ vox & virgines significat, & luminum pupillas) sed meretrices habere pronunciauit. At qui ad nimium propensus est pudorem, animum nimis effeminatum ac delicatum ipso prodit visu, verecundiæ honesto nomine prætexens molliciem suam, qua impudentibus succumbit. Sanè Cato dicebat adolescentes se eos magis probare qui erubescerent quàm qui pallecerent: rectè condoces faciens probum magis quàm reprehensionè timere, & suspicionè, quàm periculū. Veruntamè & nimius vituperationis metus, ac ad quemvis strepitum trepidatio, coërceri debet: quando

quando
 patendi
 nulli ob
 negligē
 danda
 Qu
 Tem
 sed cōc
 tio, quæ
 dum
 quæ
 vacat
 nim col
 scindē
 citus et
 vitem a
 cedens,
 vile lz
 tis inuic
 bile a
 volupt
 te adig
 tem de
 corre
 re sub
 simul
 ces etia
 dum ca
 portet
 pudore
 recunc
 plis vic
 atq; su
 vt tam
 recun
 ciant
 ad ho
 is hun
 durus
 princip
 dia dif
 fionem
 bis hoc
 vatur
 dicit,
 Sape
 Gran
 & non
 nim tar
 excu
 perual
 affectu
 damna
 delinit
 ut, ma
 ripide
 Pan
 se Belle
 submi
 diat. A
 stabili
 perne
 ret iust
 incur
 lere su
 tenia
 cogit

quando sæpe non minore malè audiendi, q̄ mala patiendi metu ducti, honestatem prodiderūt nonnulli ob impatientiam infamiæ. Ergo neq; horum negligenda est imbecillitas : & nequaquam laudanda animi pertinax illa & rigida affectio,

Qualis Anaxarchi vis, quò se cunque canina

Verteret indomita, & pertendens prorsus, & audax. sed cōcinna quædam vtrinque temperanda est ratio, quæ & nimix pertinaciæ impudētiam, & modum excedenti lenitati imbecillitatem auferat. quæ quidem correctio difficilis est, neq; periculo vacat huiusmodi excessuum coercitio. Sicut enim colonus sylvestrem plantam & inutilem excindēs, ligone viribus adactō nihil parcens radicibus etiam proruit, aut igne adhibito cremat : ad vitem autem, malum, vel oleam putādi gratia accedens, cautè manum admouet, inctuens, ne quid vtile lædat. sic philosophus ex animo adolescentis inuidiam tollens, degener germen & intrastabile, aut auaritiam intempestiuam aut studium voluptatis intemperans, fauciat, premit, vulnus altè adigit, cicatricemq; ducit magnam. quando autem delicatæ ac teneræ parti animæ orationem correctricem applicat, qualis est quæ nimio pudore subuertitur, summo studio cauet, ne imprudēs simul cum vitio verecundiam eiiciat. nam nutritices etiam puerorum sordes dum detergunt, interdum carnem fauciant atque adfligunt. Itaque oportet adolescentibus non ita penitus vitiosum pudorem eximere, vt securi fiant nimisque inuerecundi. Sed sicut qui domos demoliuntur templis vicinas, ii saltem continuas his partes sinunt atq; suffulciunt : sic nimius pudor subruendus est, vt tamen caueamus ne simul cum eo confinia verecundiæ, æquanimittatis, & mansuetudinis eiiciantur : quibus rebus se insinuat ille in animum ad hoc vitii propensum, eumq; occupat, dum sibi is humanus, ciuilis, communi sensu præditus, nō durus aut obstinatus videretur. Itaque iam inde à principio Stoici ipsis verbis pudorem à verecundia distinxerunt, ne ambiguitas vocabuli occasionem vitii habens relinqueretur. Ii tamen nobis hoc relinquunt, vt vocabulis citra calumniam vtamur, atque adeo Homeri imitatione. Is enim dicit,

Sæpe verecundis sua fert affectio damnum

Grande, verecundis sua sæpe affectio prodest.

& non malè priore loco eam dixit nocere. vtilis enim ratione demum fit verecundia, quæ sublato excessu mediocritatem relinquit. Primo omnium persuasum esse debet ei, quæ nimius pudor vrget, affectu se damnofo teneri. nihil autem eorum quæ damnofa sunt, pulcrum est. neque debet laudibus delinitus gaudere, vbi comis & hilaris loco grauis, magnanimi, & iusti dicitur : neque sicut Euripideus Pegasus,

Pauens, magis quam vellet ille, subdidit

se Bellerophonci, ita ipse iis qui volūt se dedere ac submittere, metuendum ne durus & immitis audiat. Ægyptio Bocchoridi, homini ingenio intrastabili ferunt ab Iside aspidem missam, quæ supernè capiti circumuoluta obumbraret, vt iudicaret iustè. At pudor vitiosus languidis & mollibus incumbens, & nihil renuere, nihil dicendo refellere sinens, cum disceptatores à iustè dicenda sententia abigit, tū consulentiū ora occludit: multaq; cogit præter animi sententiam dicere atq; facere.

Αἰὼς οὐχ ἦτιον ἔνοιοι πολλάκις ἀκούσαι κακῶς ἢ παθεῖν δεῖσαιτες, ἀπεδφλίασαι, καὶ παροσκήματα ὁ καλὸν, ἔδωκεν ἔντες ὑπομνήσαι ὁ ἀδύζον. ἔτε δὲ τούτοις παροσπλέον οὐτως ἀσθενῶς ἐχούσας, οὐτ' αὖ πάλιν ἐκείνῳ ἐπαυμέντεον τὴν ἀβροπὸν καὶ ἀπεινὴν ἔχουσιν, Ἐν δὲ ὁ παρραλέον τε καὶ ἐμμελῆς ὅππῃ ὀρθοσάι Φάινετ' Αἰναξάρχου κινέον μύθος. Δὲ ἐμμελῆ ἵνα μηχρητέον σὺλχεσιν ἀμφοῖν, τῶ μὲν ἀτενοῦς ἀγρῶ, τὴν αἰαδφσαν, τῶ δὲ ὀππικρῶς σφῶδρα, τὴν ἀσθένειαν ἀφαιροῦσαι, ἢ καὶ ὁ παρραλέον διαχερῆς, καὶ ὁσὶ ἀκίνδυνος ἢ τῶ τούτων πλεονασμῶν κάλεισι. ὡς γὰρ ὁ γεωργὸς ἀγρὸν μὲν ἐκκρόπῳν βλάστημα καὶ ἀγρῶν, αἰγῶν τε ἀφδῶς ἐμβαλῶν ὁ σκαφῶν, ἀνέβρετῆ τὴν ῥίζαν, ἢ πῦρ παροσκαρῶν ἐπέκαυσεν ἄμπελῶν ὁ παροσίων τῶν δειομένη, καὶ μηλέας ἢ πινος ἐλάϊας ἀπὸ μύθος, διλαβῶς ἐπιφέρει τὴν χεῖρα, δεδιῶς μὴ τῶ ὕγαινοῖος ἀποφυλώσῃ ἔταως ὁ φιλόσοφος, φῶνον μὲν ἔξαιρανέες ψυχῆς, ἀγρῶν βλάστημα καὶ διαπῆσασεῦτον, ἢ φιλαργυρίαν ἀφῶσιν, ἢ φιληδονίαν ὀππικρῶν ἀκῶλασον, αἰμάσφ καὶ πῆζα, καὶ πμῶν ποιεῖ, καὶ οὐλίῳ βαθεῖαν ὅταν δὲ ὑπερῶ μέρει ψυχῆς καὶ ἀπαλῶ κολοῦντα παροσκαρῶν λόγον, (οἶν ὅτι ὁ δυσωπούμῶν καὶ ἀφῶσῶν μῶν) διλαβῶσαι μὴ λάθη τούτοις στωαποκῶσας ὁ ἀδύζον. καὶ γὰρ αἰ τίθηται τῶ βρεφῶν ἐκτέλειουσαι πολλάκις τὸν ῥύπον, ἐλχεῶσιν ἐπίοτε τὴν ἄρῆα καὶ βασανίζουσιν. ὅταν οὐ δὲ τῶ νέων πῆυτάπασιν ἐσχεῶ τὴν διαπῆσαν ἐκτέλειουσαι, ὀλιγῶροι ποιῶν καὶ λίαν ἀβῶσῶν. Δὲ ὡς παρ εἰ κατὰ λούοντες οἰκίας ἱερεῖς γαιτνῶσας, τὰ γε στωεχῆ καὶ πλησίον ἐῶσι καὶ διερεῖδουσιν ὅταν δὲ τὴν δυσωπίασιν κινεῖν δεδιῶσας, στωεφελκῶσασαι τὰ ὀμοερωῶντα τῆς ἀδύζῶν καὶ τῆς ὀππικρῆας καὶ τῆς ἡμεροτήτος, οἷσ ὑποδέδουκε καὶ παροσπέπλεκῆ καὶ κατὰ λούουσαι τὸν ἀδύζον, ὡς φιλαίθερον καὶ πολίτικῶν καὶ κρηῶν ἐχούσῶν νοῦ, καὶ ὁσὶ ἀπῆκτον ὁσδῶ ἀφῶσῶν. ὅταν δὲ οἱ Στωῖκαὶ καὶ τὰ ῥήματα ὁ ἀγρῶσῶν καὶ δυσωπῶσῶν, τῶ ἀδύζῶσῶν διέσησαν, ἵνα μὴ δὲ τὴν ὀμῶνυμῶν τὰ πάρῶ παρῶσῶσιν τῶ βλάπῆν ἀπολίπασιν. Δὲ ἡμῶν χεῖρῶν τῶ ὀνόμασιν ἀστωεφῶν τῶσ δότῶσαν, μᾶλλον ὁ ὀμῶνυμῶν. καὶ γὰρ ἐκείνος εἶπεν,

Αἰδῶς ἢ τ' αἰδρας μέγα σίνετα, ἢ δὲ ὀνῆσι. καὶ οὐ κακῶς ὁ βλάπῆν αὐτῆς παρῶσῶν εἶπε. γίνετα γὰρ ὀφελῆμος ὑπο ὁ λόγῶν ὁ πλεονάζον ἀφῶσῶν, καὶ ὁ μέτερον ἀπολιπόντος. παρῶν οὐ δὲ τῶ πῆθεσῶν τ' ὑπο πολλῆς διαπῆσας βιαζῶντων ὅτι πάρῶ βλαβερῶ στωεχῆται, καλὸν δὲ τῶ βλαβερῶν ὁσδῶν. ὁσδῶ δὲ τῶ ἐπαῖνοισ κηλοῦμῶν ἢ δεσῶν, κομῶν καὶ ἰλαρῶν ἀπῆ στωεχῶν καὶ μεγάλου καὶ διαπῆσῶν παροσκαρῶ μῶν. μηδὲ ὡς παρ ὁ Εὐεπίδου Πήγασος Ἐπίπῶσ ὑποεῖκων μᾶλλον ἢ τῶ τῶ Βελλερεφῶντη, τῶσ δεσῶν οἷσ ἐαυτὸν ἐκδιδῶναι καὶ στωεχῶσῶσῶν, φοβούμῶν ἀκούσῶν ὁ, στωεχῶσῶσῶν ἀπῆσῶν. τῶ μὲν γὰρ Αἰγυπῶσῶν Βοκχῶσῶν φῶσφ καλεπῶ γῶμῶν τ' ἀσπῶσῶν λέγῶσῶν ὑπο τ' ἰσδῶσ ὀππικρῶσῶν, καὶ τῶ κεφαλῆ παρῶσῶσῶν, ἢ ἀφῶσῶν ὀππικρῶσῶν ἵνα κρηῶν διαπῆσῶν ἢ δὲ τῶ δυσωπία τῶσ ἀπῶσῶν καὶ ἀπῶσῶν ὀππικρῶσῶν, καὶ παρῶσῶν μῶν ἀφῶσῶν μῶν ἀντεπῆν ἰγῶσῶν, καὶ διαπῆσῶν ἀπῶσῶν τῶ δὲ τῶ διαπῆσῶν, καὶ στωεχῶσῶσῶν ὀππικρῶσῶν, καὶ λέγειν πολλὰ καὶ παρῶσῶν ἀφῶσῶν τῶ ἀβουλήτῶν

quibus vili reprehensione comitate fatui pudoris vacuitatem meditatur, ad maiora nos preparant. Atq; hoc loco tempestiuum est Demosthenicum illud commemorare. is cum Athenienses ad ferendam Harpalo opem se, & aduersus Alexandrum arma capeffanda incitarent, ac subito adueniente Philoxeno, copiarum Alexandri maritimarum praefecto, populus perterritus metu conticisset: Quid, inquit, facient Sole conspecto, qui aduersus lucernam oculos attollere non audent? Quid enim facies in magnis rebus, rege aut populo pudorem tibi incutiente, si non audes poculum praebente familiari repudiare, aut garruli reprehensionem effugere? Sed nugatorem tibi insultare pateris, non tantum animi habens, vt dicas, Alias te videbo, nunc non vacat? Vtilis est etiam in paruis & vilibus rebus exercitatio vacuitatis pudoris inepti, quod ad laudandum attinet. Puta, In conuiuio citharcedus amici male canit, aut magno emtus histrio Menandrum agendo flagellat, plerisque laudantibus & applaudentibus: non est equidem ita arduum, audire cum silentio, neq; illiberaliter contra animi sententiam laudare. nam in hoc genus re si compos tui non sis, quid facies amico poema ineptum recitante, aut orationem ostendente ridicule fatueque scriptam? scilicet laudabis, & adulatorum obturbantium cateruae te socium addes. quomodo ergo in rebus eum gerendis peccantem inhibebis: quomodo in magistratu, coniugio, aut republica delinquentem castigabis? Ego enim ne Periclem quidem proba, qui amico postulanti vt falsum pro ipso testimonium, idque iuratus, diceret, respondit, Se vsque ad aras amicis esse. nimis enim propere accesserat. At qui minus se adsuefecit, vt neque dicentem laudet diuersum sentiens, neque canenti applaudat, neque scurrilibus dictis arrideat: is rem eodem vsque deduci non patietur, vt ipsi istis in rebus inepti pudoris vacuo dicat aliquis, Iura pro me, falsum perhibe testimonium, pronuncia iniuste. Eodem modo adsuescere debemus, vt pecuniam petentibus reluctemur in rebus neque magnis neque recusatu difficilibus. Etenim Archelaus Macedonum rex in cena aureum poculum poscente quodam, cui nihil pulcrum videbatur nisi accipere, puerum id Euripidi dare iussit: & in alterum illum intuens, Tu quidem, inquit, ad petendum idoneus es, non ad accipiendum: ille autem ad accipiendum, etiam non petens. rectissime dandi ac donandi arbitrium iudicio, non inepto pudori deferens. At vero nos saepenumero hominibus probis, familiaribus, & indigentibus praeteritis, aliis continenter ac proteruere petentibus damus: non studio dandi, sed quia negare non possumus. Ita Antigonus senex a Biante crebro interpellatus, Date, dixit, Bianti & necessitati talentum. quanquam is quidem alias ita vt quisquam regum in huiusmodi petitoribus repellendis accuratus fuit atque argutus. cynico enim cuidam drachmam postulanti, Non est, ait, hoc donum regium. & subiiciente illo, Da ergo talentum, respondit, Hoc accipere non est cynicum. Sane Diogenes in Ceramico statuas circumibat, ab iisque stipem exigebat, mirantibusque hoc dicebat, Meditari se repullas. Nobis autem primum in vilibus adsuescendum est & paruis rebus, vt denegare possimus quae petuntur incouenienter:

A *ἐν ἐλαφροῦς μέμφοι τὴν μελέτην ἐχρυσά τῶν ἀδυσωπήτου, ποσειδίχοισιν ἡμᾶς ἐπὶ τὰ μείζονα. καὶ δὲ τῶν Δημοσθένους ἐν ταῦτα καλῶς ἐχρὶ ἀγαπημονέων. τῶν γὰρ Ἀθηναίων ὠρηκῶν Ἀρπάλα βοήθειν, καὶ χρυσομαθῶν ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον, ἐξείφτης ἐπεφάνη Φιλῶξενος ὁ τῶν ἐπὶ θαλάτῃ ποσειδάων Ἀλεξάνδρου στρατηγός. ἐκπλαγῆτος δὲ τῶν δήμου, καὶ σιωπῶντος διὰ τὸν φόβον, ὁ Δημοσθένης, Τί ποιήσοισιν (ἔφη) τὸν ἥλιον ἰδόντες, οἱ μὴ διωόμενοι ποσειδῶν τὸν λυχνὸν ἀντιβλέψην, τί γὰρ ποιήσῃς ἐν ποσειδάωνι μεγάλοις, βασιλέως ἐντυγχάνοντος, ἢ δήμου δυσωποῦντος, εἰ ποθέμενον ἀπώσασθαι μὴ διώασθαι ποσειδῶντος σιωπῆς, μηδὲ ἀδολέου λαβῶν ἀφουγῆν, ἀλλὰ παρὲς ἐπιποσειδάων φλυαρῶ σαυτῶν; οὐκ ἔτι πῶς εἰπεῖν, Ὁ φομαί σε αὐτῆς, ἡ δὲ οὐ γράζω. καὶ μὴν ὁ δὲ ἢ ποσειδῶντος ἐπαίνους τῶν ἀδυσωπήτου μελέτη καὶ ἀσκησις ἐν μικροῖς καὶ ἐλαφροῖς, ἀχρηστος ὅστιν. οἷ, ἐν συμποσίῳ φίλου κηταρωδὸς ἀδει κακῶς, ἢ πολλοῦ καμαρδὸς ἰωνηκῶς ἐπιτελέσθαι Μέναιδρον, οἱ δὲ πολλοὶ κροῦσαι καὶ θαυμάζουσι. ὁ δὲ οἶμαι χαλεπὸν ὁ δὲ διέχουλον ἀκούειν σιωπῆς, καὶ μὴ ποσειδῶντος φανίμενον ἀειδῶν ἑπαίνων. εἰ γὰρ ἐν τοῖς μὴ κρατῆς σαυτοῦ, τί ποιήσῃς φίλου ποίημα φάλλον ἀγαθῶν ὁσίων, ἢ λόγον ἐπιδικηκῶν γεγραμμένον; ἀειδέτερος καὶ γελοῖος ἐπαίνος δὲ δηλονότι, καὶ σιωπῆς ἐπιποσειδάωντος τοῖς κροῦσασιν. πῶς οἶμαι ἐν ποσειδάωνι ἀμύχανοντος ἐπιτελέσθαι; πῶς ἢ ποσειδῶντος ἢ γάμον ἢ πολιτείας ἀγαθῶν ὁσίων τετῆς; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ δὲ τῶν Περικλέους ἀποδέχομαι, ποσειδῶντος ἀξιοῦντα μύχανον φεῦδῆ μύχανον φίλον, ἢ ποσειδῶντος ἢ ὄρχος, εἰπόντος, Μέγρι τῶν βασιλέων εἰμί. λίαν γὰρ ἐχρὶς ἦλθεν. ὁ δὲ πόρρωθεν ἑαυτὸν ἐτίσας μὴτε λέγοντος ἐπαίνων ποσειδῶντος γῶμῳ, μὴτε ἀδόντος κροῦσῆν, μὴτε σκώπτοντος ἀφουδῶντος ἐπιτελέσθαι, οὐκ ἔασθαι μέγρι τοῦτου ποσειδῶντος, οὐδὲ εἰπεῖν ποσειδῶντος ἐν κείνοις ἀδυσωπήτων, Ὁμοῦν ἔσθαι ἐμοῦ καὶ τὰ φεῦδῆ μύχανον, καὶ ἀποφῆναι ποσειδῶντος δὲ δικαίον. οὕτω δὲ δεῖ καὶ ποσειδῶντος ἀποιώσθαι ἀφουδῶντος ἀιταίρην, ποσειδῶντος μύχανον ἐν τοῖς μὴτε μεγάλοις, μὴτε δεσπαραίτητοις. Ἀρχέλαος μὲν γὰρ ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς ποσειδῶντος δειπνον ἀιταίρην ἐκπαῖμα χρυσοῦ ἔσθαι ἀφουδῶντος μὴ δὲ ἡ χρυσοῦ καλὸν ἢ λαμβάνην, ἐκέλευσεν Εὐεπίδην τὸν παῖδα δούναν, καὶ ποσειδῶντος ἀφουδῶντος ἀποβλέψας, Σὺ μὲν (εἶπεν) ἀιταίρην ἐπιτελέσθαι εἰ, καὶ μὴ λαμβάνην. οὕτω δὲ, λαμβάνην καὶ μὴ ἀιταίρην. ἄριστα τῶν διδόντων καὶ λαμβάνωντων κέρειον εἶπῶν ὁ κέρειον, ἀλλὰ μὴ ὁ δυσωποῦντων. ἡμεῖς δὲ πολλὰ κέρειον ἀφουδῶντος ἐπιτελέσθαι καὶ οἰκείους καὶ δεσπαραίτους ποσειδῶντος, ἐτέροις ἀιταίρην ἐνδελεχῶς καὶ ἰταμῶς ἐδωκαίμεν, οὐ δούναν θελήσαντες, ἀλλὰ ἀφουδῶντος μὴ διωπῆντες. ὡς ποσειδῶντος Ἀντίφρωνος ὁ γάρον ἔσθαι Βίαντος ἐνοχληθεὶς πολλάκις, Δότε (εἶπε) Βίαντι τὰ λαυτῶν, καὶ ἀνάγκη καὶ τοῖς βασιλέων μάστιγα ἐμμελῆς ἡ καὶ πιθανὸς ἀποτελέσθαι τὰ λαυτῶν. κωικῶν γὰρ ποτε δραχμῶν ἀιταίρην αὐτῶν. Οὐ βασιλικὸν (ἔφη) ὁ δόμα. τῶν ὑποτυχόντος; Δός οἶμαι μοι τὰ λαυτῶν, ἀπώπῃσιν. Ἀλλὰ κωικῶν ὁ λῆμμα. Διογῆνης μὲν ἐν τοῖς ἀφουδῶντος ἢ τῶν ποσειδῶντος ἐν Κεραμῶν, καὶ ποσειδῶντος θαυμάζοντας ἐλεγε ἀπολυγῶν μελετῶν. ἡμῖν δὲ ποσειδῶντος ἐμμελετητέον ὅστις τοῖς φάλοις, καὶ γυμνασίῳ ποσειδῶντος τὰ μικρῶν, ποσειδῶντος ἀφουδῶντος τοῖς ἀιταίρην οὐ ποσειδῶντος ληψόμενοις.*

Non potes me simul & amicū habere & adulatorē, & Atheniensibus quadā in festiuitate iubentibus eum stipē conferre ac plaudentibus, Pudeat verò me, inquit, si vobis contribuam, huic non retribuam, Callicle creditore suo monstrato. paupertatem enim non fateri turpe est, vt ait Thucydides, sed turpius re ipsa non effugere. At qui ob fatuitatem & molliciem passus sibi incuti pudorem, petenti dicere metuens,

Non est in antris argentum hospes candidum,
ac quali pignus deinde promissionem emittit:
Non are fabricatis hunc pudor illigat
Compedibus.

Perfæus cuidam sociorum argētum mutuo dans, in foro & apud menfarium contractum confecit, scilicet memor Hesiodi præcepti:

Quin etiam fratri testem ridens adhibeto.
cumq; alter admiraretur, ac diceret, Adeone Perfæe omnia secundum ius? Omnino, respōdit, vt amicē recipiam, neque iure experiar in reperendo. Multi n. inuitō ob pudorem vitiosum omiffa cautione, deinde lege agere suscepta inimicitia opus habuerunt. Rursus Plato Heliconi Cyziceno epistolam ad Dionysium tradēs, à probitate hominem & moderatione animi laudauit: sed epistolā his verbis claudit: Hæc ad te scribo de homine, qđ animal natura est mutabile. Xenocratem verò, quanuis austeris hominem moribus, pudor tamē ineptus flexit, vt Polysperchonti cōmendaret hominē, vt res docuit, nō probum. comiter enim exceptus à Macedone, & interrogatus ecqua re opus haberet, talentum petiit. dedit hoc Polysperchon: sed Xenocratem monuit per literas, vt accuratius posthac examinaret quos cōmendare vellet. Atq; hoc quidē Xenocrati ignoratione vsu venit. Nos autē sæpe cum optimē nouimus malos, litteras tamen & pecuniam largimur, nobisq; ipsis nocemus. neq; id cum voluptate aliqua vt qui scortis adulatoribusve donant: sed indignē interim molesteq; ferentes impudentiam hominū, nostram rationē quæ vi facta subuertat. Quod si aliās, maximē ad eos qui nobis pudorē incutere volūt, dicere licet: *Intelligo bene quid facturus sim mali,* falsum dicturus testimonium, iniuste iudicaturus, inutilem legem probaturus, alienum æs contrahens eius causa qui nō reddet. Neq; verò vllus est animi morbus, vbi pœnitentia non iam consequatur, sed statim in ipsa actione præstō fit: vt fit cum inepto pudori indulgemus. nam dantes molestiā percipimus, & testimonium ferentes pudore suffundimur, & adiuuamus cum infamia, & promiffa nō implentes conuincimur. Quod enim ad cōtradendum sumus imbecilli, fit vt multa recipiamus iis quibuscum viuimus, quæ præstare nō possumus, vt commendationes in aulam, & ad principes: quia scilicet nolumus & non audemus etiā dicere, Non nouit nos rex, alios magis respicit. Lysander quidem, cum à se animum Agesilai abalienasset, & ob gloriā tamen putaretur apud eum plurimum posse, non veritus est cōmendationē à se petentes ad illum reuocare, iubens ad alios ire, ac per eos rem tentare, qui largius ipso apud regem possent. Non enim turpe est non omnia posse: sed quod non possis, & ad quod factus non sis, id in te recipere & vi velle consequi, præterquam quod turpe, etiam molestissimum est. Rursus ab alio principio ordiamur. Oportet mediocria & conuenientia officia petentibus præstare alacriter,

A Οὐ δυνάσασθαι μοι καὶ φίλον ἔχειν καὶ κλέσθαι. καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ἔπειθ' αὐτὸν ἐν εὐρυίᾳ, καὶ κροῦσθαι, Αἰζυμῶμαι (εἶπεν) ὑμῖν μὴ ἐπιδοδίδει, τούτω δὲ μὴ ἀποδοδίδει. Καλλικλέα δειξάσας τὸν δανειζόμενον αὐτοῦ. πενίαν γὰρ οὐχ ὁμολογεῖν αἰσχρὸν. (ὡς ὁ Θεοκυδίδης Φησὶν) ἀλλ' ἔργῳ μὴ ἀφ' αὐτῶν ἀναίχθαι. ὁ δὲ ἀβελτηρία καὶ μαλακία πρὸς τὸν αἰτιώτα δυνωπύμῳ εἰπεῖν, Οὐκ ἔσ' ἐν αἰσῶνι λυγρὸς ὡς ξένης ἀργυροῦ. εἶπα, ὡς πρὸς εἰς χροῖον, πρὸς ἐμὸν τὴν ἐπαγγελίαν, ἀδός ἀχαλκῶτοι οἰνὸν ἐξέδουκα πέδαις. ὁ δὲ Περσῶνος ἀργυροῦ ἐπιδοδίδει, δι' ἀργυροῦ καὶ βαπτέτης ἐποιεῖτο τὸ συμβόλαιον. μεμνημένος δὲ ἡγοῖται τὸν Ἡσιόδου λόγον.

B Καὶ τε κασιγνήτω γέλασας ἐπὶ μάρτυρα γέσθαι. Γαυμίσαντος ἢ ἐκείνου καὶ εἰπόντος, Οὕτως ὡς Περσῶνος νομικῶς. Ναι (εἶπεν) ἵνα φιλικῶς ἀπολάβω, καὶ μνημονικῶς ἀπατήσω. πολλοὶ γὰρ ἐν ἀρχῇ ἀφ' αὐτοῦ πρὸς ἐμὸν δὲ πρὸν, ὑπερὸν ἐχρήσαντο τοῖς νομίμοις μετ' ἔσθρας. πάλιν ὁ Πλάτων Εὐλίκωνι τῷ Κυζικηνῷ διδοὺς πρὸς Διονύσιον ἐπιστολῶν, ἐπήνεσεν αὐτὸν ὡς ἐπεικῆ καὶ μέτερον.

C εἶπα πρὸς ἐξέγραψε τῇ ἐπιστολῇ τελευτῶσῃ, Γράφω δὲ σοὶ τῶν πρὸς αὐτῶν ἀφ' αὐτοῦ, ζῶντος φύσεως ἀποδοδίδου. Ξενοκράτης ἢ, καὶ πρὸς αὐτῶν ὡς τὸν ἔσθρον, ὅμως ὑπὸ δυνωπίας ἐκάμθη, καὶ σιωπῆσθε Πολυαέρχωνι δι' ἐπιστολῆς ἀφ' αὐτοῦ, οὐχ ἔσθρον, ὡς ὁ ἔργον ἐδίδε. δεξιωσαμένου δὲ αὐτοῦ τὸ Μακεδόνος, καὶ πυρομένου μὴ πινος ἔχει χροῖον, ἠτήσθη τὰ λατῶν. ὁ δὲ ἐκείνου μὴ ἔδωκε, Ξενοκράτης δὲ ἐξέγραψε, παρανοῶν ἐπιμελέσθρον τὸ λοιπὸν ἐξέταξεν οἷς σιωπῆσθρον. ὁ μὲν οὖν Ξενοκράτης ἠγνόησεν. ἡμεῖς δὲ καὶ πρὸν πολλὰ καὶ ἐπιστολῶν τοῖς πονηροῖς, καὶ γράμμασιν πρὸς ἐμὸν καὶ χροῖον, βλάπτοντες ἑαυτοῖς, ἢ μὴ ἴδοντες, (ὡς πρὸς οἱ τῶν, ἐπαύρας χαλεπῶν καὶ τοῖς κλέσθαι) ἀλλὰ διεχρησάμενοι καὶ βαρυνόμενοι τὴν αἰσῶν ἀναβέπουσαν ἡμῶν καὶ κατὰ βία ζορῶν τὸ λογισμῶν. εἰ γὰρ πρὸς ἀλλόπῃ, καὶ πρὸς τοῖς δὲ ἀποδοδίδει ἐξέσθρον εἶπεῖν τὸ, - μεμνημένω μὴ οἷα δρᾶν μέλλω κακῶν, τὰ φθῶν μῆρτυραν, ἢ τὰ μὴ δίχστα κείων, ἢ τὰ μὴ συμφέροντα χροῖον, ἢ δανειζόμενος ὑπὸ τῶ μὴ ἀποδοδίδουτος. διὸ μὴ παθῶν μάλιστα τὸ δυνωπείσθαι, τὸ μεμνημένω οὐχ ὑπερὸν, ἀλλ' ἀπὸς εἰς οἷς πρὸς τῆ παρῆσθαι. καὶ γὰρ διδοῦντες ἀχρῶματα, καὶ μῆρτυροῦντες, ἀχρῶματα, καὶ σιωπῆσθρον, ἀδός οὐδὲν, καὶ μὴ παρῆσθρον, ἐλδοχρῶματα. πολλὰ γὰρ, ὑπὸ ἀδενείας τῶ ἀπὸ λέγθαι, καὶ τῶ ἀδυνάτων ἡμῖν ὑπὸ χροῖον τοῖς ἀεὶ παροδοσιν. ὡς συστάσθαι ἐν αὐλαῖς, καὶ πρὸς ἡγεμόνας ἐπὶ δειξῆς, μὴ βουλόμενοι μὴ δὲ ἀποδοῦντες εἶπεῖν, Οὐκ εἶδεν ἡμᾶς ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' ἐτέροις ὀρᾶ μᾶλλον. ὡς Λύσανδρος Ἀγνοῖσθαι πρὸς κεκροῦκῶς, ἀξιούμῳ δὲ μέγιστοι δυνάσθαι παρ' αὐτῶν ἀφ' αὐτῶν δόξαν, ὅτι ἡγνώσθαι παρῆσθαι τοῖς ἐπιτοχρῶντας, ἀπέναντι πρὸς ἐτέροις κελδῶν, καὶ πρὸς ἀφ' αὐτῶ μᾶλλον αὐτῶ πρὸς τῶ βασιλεὺς δυνωπύμῳ. οὐ γὰρ ἀφ' αὐτῶ μὴ πρὸν δὲ δυνάσθαι. τὸ δὲ, μὴ δυνωπύμῳ ἢ μὴ πεφουκῆσθαι ἀναδέχεσθαι τὰ τοιαῦτα καὶ πρὸς ἀβίαζεσθαι, πρὸς τῶ ἀφ' αὐτῶ καὶ λυπηρότατον ὅστιν ἀπὸ ἀλλῆς δὲ ἀρχῆς τὰ μὴ μέτετα, καὶ πρὸς πρὸς δεῖ πρὸς ὑμῶς ὑπὸ οὐργεῖν τοῖς ἀξίωσι,

D οὐ γὰρ διδοῦντες ἀχρῶματα, καὶ μῆρτυροῦντες, ἀχρῶματα, καὶ σιωπῆσθρον, ἀδός οὐδὲν, καὶ μὴ παρῆσθρον, ἐλδοχρῶματα. πολλὰ γὰρ, ὑπὸ ἀδενείας τῶ ἀπὸ λέγθαι, καὶ τῶ ἀδυνάτων ἡμῖν ὑπὸ χροῖον τοῖς ἀεὶ παροδοσιν. ὡς συστάσθαι ἐν αὐλαῖς, καὶ πρὸς ἡγεμόνας ἐπὶ δειξῆς, μὴ βουλόμενοι μὴ δὲ ἀποδοῦντες εἶπεῖν, Οὐκ εἶδεν ἡμᾶς ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' ἐτέροις ὀρᾶ μᾶλλον. ὡς Λύσανδρος Ἀγνοῖσθαι πρὸς κεκροῦκῶς, ἀξιούμῳ δὲ μέγιστοι δυνάσθαι παρ' αὐτῶν ἀφ' αὐτῶν δόξαν, ὅτι ἡγνώσθαι παρῆσθαι τοῖς ἐπιτοχρῶντας, ἀπέναντι πρὸς ἐτέροις κελδῶν, καὶ πρὸς ἀφ' αὐτῶ μᾶλλον αὐτῶ πρὸς τῶ βασιλεὺς δυνωπύμῳ. οὐ γὰρ ἀφ' αὐτῶ μὴ πρὸν δὲ δυνάσθαι. τὸ δὲ, μὴ δυνωπύμῳ ἢ μὴ πεφουκῆσθαι ἀναδέχεσθαι τὰ τοιαῦτα καὶ πρὸς ἀβίαζεσθαι, πρὸς τῶ ἀφ' αὐτῶ καὶ λυπηρότατον ὅστιν ἀπὸ ἀλλῆς δὲ ἀρχῆς τὰ μὴ μέτετα, καὶ πρὸς πρὸς δεῖ πρὸς ὑμῶς ὑπὸ οὐργεῖν τοῖς ἀξίωσι,

οί μὲν, ἔχθρας καὶ χολάσας ἀνέντες ἀνθρώποις πονηροῖς, ἢ ἐ-
 λήμονες καὶ φιλένδοθοι καὶ συμπαθεῖς κηθῶσιν· οἱ δὲ
 τοῦαντίον, ἀπεχθείας καὶ κατηγορίας οὐκ ἀλάχθιας ὁδὸν
 ἀκινδύοις ἀναδέξασθαι πειθόντες, ὑπὸ τῆς ἐπαμυνώ-
 των ὡς μόνους ἀνδρας καὶ μόνους ἀχολακῶν, καὶ νῆ Δία
 σόματα καὶ φωνὰς παρρησιασθέντων. διὸ καὶ Βίων ἀπεί-
 κησε τοὺς τοιοῦτους ἀμφοτέρωθεν, ὑπὸ τῆς ὄψιν ῥαδίως με-
 τὰ φερόμενοις. ὡς παρ' Ἀλεξίνου ἰσορροπὸν τὸν σοφιστὴν πολ-
 λά φαύλα λέγειν ἐν τῷ περὶ πάτω περὶ Σίλπουτος τοῦ
 Μεγάρου· εἰπόντος δὲ πινος τῆς παρρησίας, Ἀλλὰ μὲν
 ἐκείνος σε περὶ ἐπὶ· Νῆ Δία, φάναι· βέλπυτος γὰρ
 ἀνδρῶν ἔστι καὶ ἡμιματότατος. ἀλλὰ Μενέδημος τοῦαντίον,
 ἀχούσας ὡς Ἀλεξίνος αὐτὸν ἐπαμυνεῖ πολλάκις. Ἐγὼ δὲ
 (εἶπεν) αἰετὴν Ἀλεξίνου. ὡς τε κακὸς ἔστιν ἀνθρώπος, ἢ
 κακὸν ἐπαμυνεῖ, ἢ ὑπὸ χρεῖστος φερόμενος. οὕτως ἄβαστος
 ἴω καὶ ἀλάωτος ὑπὸ τῆς ποιούτων, καὶ κρατῆρ' ἐκείνης
 τῆς παρρησίας ἴω ὁ Ἀνιδένιος Ἡρακλῆς παρρησιῶν
 παρρησίας, ἀχολακῶν μὲν καὶ χολῶν ἐπὶ ἐπαμυνεῖ ἀ-
 πείκη. τὴν δὲ ἴω ὁδὸν ἄλλο ἢ μὴ δυσωπειῖσθαι, μὲν ἀπὶ
 χολακῶν τοῖς ἐπαμυνεῖσιν. ὅρα καὶ τὸ (οἶμα) τὸ Πιν-
 δάου, περὶ τὸν λέγοντα περὶ χολῶν καὶ περὶ πόντου ἐπαμ-
 νεῖν αὐτὸν, εἰπόντος, Κατὰ σοὶ χολῶν ἀποδίδωμι· ποῖα
 γὰρ σε ἀληθεύει. ὁ τοῖνυν περὶ πόντου τὰ πᾶσι χρησιμὸν
 ἔστι, τοῦτου δὲ μάλιστα τοῖς δυσωπειῖσιν, ὅταν ἐκβια-
 σθέντες ὑπὸ τῶ πάσι, τῶν γὰρ νόμων ἀμύρτωσι καὶ
 ἀβαστῶσιν, ἰσχυρῶς μνημονεύει, καὶ τὰ σημεῖα τῆς δημοδ
 καὶ τῆς μεθ' αὐτοῦ τμημάτων ὡς ἐαυτοῖς, ἀλαλαμβαίνει καὶ
 φυλάττειν ἔπει πλείστον χρόνον. ὡς γὰρ οἱ λίθοι παρρησια-
 σάυτες ὁδοιπόροι, ἢ περὶ ἀκρῶν ἀβαστῶντες κυβερνήται,
 ἀμνημονεύουσιν, οὐκ ἐκείνα μόνον ἀλλὰ καὶ τὰ παρρησι-
 μοια φερόντες καὶ φυλακτόμενοι ἀπατελοῦσιν· οὕτως οἱ
 τὰ τῆς δυσωπίας ἀβαστῶν καὶ βλαβερῶν σινεχῶν τῶ μετα-
 νοοῦντι καὶ δακρυμῶν παρρησιασθέντες, ἀπλήθονται πάλιν
 ἐαυτῶν ἐν τοῖς ἰμοίοις, καὶ οὐ παρρησιάζονται ῥαδίως ὑποφε-
 ρόμενοις.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
 Περὶ φθόνου καὶ μίσου.

Υπὸ δὲ καὶ δοκεῖ μὴ τὸν μίσου ἀφαιρεῖν ὁ
 φθόνος, ἀλλ' ὁ αὐτὸς εἶναι. καθ' ὅλου μὲν γὰρ ὡς
 παρ' ἀπὸ πολυἀλκίαν ἢ κακία, τοῖς ἀχρηστημένοις αὐ-
 τῆς πάσης κινεμένη δέουσα κακίᾳ, πολλὰς
 παρὸς ἀλλήλα σιωπὰς καὶ περιπλοκάς ἐνδίδωσι (αὐτὰ)
 ὡς παρ' νοσήματα συμπαθεῖ τῆς ἀνηλῶν φλεμοναῖς. ὁ γὰρ εὐ-
 τυχῶν, ὁμοίως καὶ τὸ μισοῦντα λυτῆ καὶ τὸ φθονοῦσα. δὲ καὶ τὴν
 εὐνοίαν ἀμφοτέροις νομίζουσι ἀπὸ κακῶν, βέλπυται ἔσαν ἀγα-
 θῶν τοῖς πλησίον· καὶ τὸ μισεῖν τὸ φθονεῖν (αὐτὸ εἶναι), ὅτι τὴν ἐν-
 ἀντίαν τῶ φιλήν ἔχει παρρησιάζειν. ἐπεὶ ὁ ἔχων ἔτι τὸν
 αἰ ὁμοιότητες ὡς ἕτερον αἰ ἀβαστῶν ποιῶσι, καὶ τῶν
 ζητούμεν ἐπὶ μεταδιώξωμεν, ἀπὸ τῆς χυρῆσεως ἀβαστῶν
 τοῖς παρρησιάζειν. ἡμιματῶν τοῖνυν τὸ μίσην ἐκ φαλασίας τῆ
 ὅτι ποηρῶς, ἢ κρινῶς ἢ περὶ αὐτὸν ἔστιν ὁ μισοῦμενος.

vel inimicitias ac malorum supplicia hominum
 dimittentes, ut misericordes, humanique videan-
 tur: vel contra inimicitias & accusationes non
 necessarias non sine periculo in se recipientes sua-
 fu laudantium, ac solos eos viros, solos adula-
 tionis vacuos, adeoque solos qui vocem & ora
 habeant appellantium. Tales Bio similes esse di-
 cebat amphoratum, quæ auribus apprehensæ fa-
 cilè circumferuntur. Quo modo Alexinum fe-
 runt sophistam inter deambulandum multa ma-
 la dixisse de Stilpone Megarensi: cumque eorum
 qui aderant quidam diceret, atqui Stilpo te nuper
 laudavit: inulisse, Optimus namque vir est & ge-
 nerosissimus. Contra Menedemus, audito se ab
 Alexino sæpe laudari, Ego autem, inquit, semper
 vitupero Alexinum. malus proinde homo est, vel
 qui malum laudat, vel quem bonus vituperat. Ad-
 eò is talibus rebus se mutari aut capi non sinebat:
 tenens nimirum Antisthenei illius Herculis præ-
 ceptum, qui pueros iubebat nemini ipsos laudan-
 ti gratiam habere. quod nihil aliud erat, quam ne
 inepta verecundia capti, laudantibus vicissim a-
 dularentur. At sufficit, puto, illud Pindari, qui
 dicenti, Ego te ubique & apud omnes laudo, Re-
 spondit: & ego tibi gratiam refero: facie enim ut
 verax sis. Quod itaque aduersus omnes animi pra-
 uas affectiones vtile est, eo maximè indigent, qui
 facilè sibi vitiosum pudorem incuti patiuntur. ut
 quando victi eo vitio præter animi propositum
 peccauerunt atque subuersi sunt, arctè memoria
 complectantur, eique penitus infigant signa mor-
 fus atque pœnitentiæ, ac plurimum temporis iis
 recordandis & obseruandis tribuant. Sicut enim
 viatores vbi in saxum impegerunt, & nauæ apud
 promontorium aliquod nauim sicubi alliserunt,
 memores sui casus non ista modò ad quæ offen-
 derunt, sed & similia horum perpetuò horrens
 atque vitant: ita qui vitiosi pudoris turpitudi-
 nem & damna continenter pœnitentiæ morsum
 sentiente animo reuoluunt, in simili re cohibe-
 bunt se ipsos, neq; facilè rursus in peccatum pro-
 labentur.

PLVTARCHI DE IN-
 uidia & odio.

TA quidem videtur nihil ab
 odio differre inuidia, sed idē
 esse. Vniuersè autem malitia
 tanquam multis hamis prædi-
 ta, prauis ab ipsa dependenti-
 bus affectionib. hinc inde va-
 riè in sese implicatur atq; cō-
 mittitur: quæ morborum modo vna alterius in-
 flammatione excitantur. Cui res sunt secundæ, is
 odiū gerenti & inuidenti æquè est molestus. qua-
 re benevolentiam vtriq; vitio censemus opponi,
 quæ vult ut proximo bene sit: & inuidere atq; o-
 disse pro eodē ducimus, quia contrariū beneuo-
 lentix studiū habent. Sed quoniam non ita conue-
 niunt similitudinib. duo hæc, ut differentiis discre-
 pant: has consecutemur, initio ab origine vtriusque
 ducto. Odium gignitur, quæ quem odio quis habet,
 eū vel simpliciter, vel erga se malū esse imaginatur.